

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

De Kist met Rovers

Niemand was van plan Martha die middag alleen te laten, maar het liep zo dat iedereen om de een of andere reden werd weggeroepen. Mevrouw McFarland was aanwezig bij het wekelijkse kaartfeestje van de lokale buurtvereniging. De vriend van zus Nell had onverwachts gebeld om haar mee te nemen voor een lange rit. Papa was zoals gewoonlijk op kantoor. Marianne was een dagje uit. Wat Emeline betreft, zij had zeker thuis moeten blijven en voor het kleine meisje moeten zorgen; maar Emeline had een rusteloos karakter.

"Zou u het erg vinden, juffrouw, als ik even het steegje oversteek om even met het meisje van mevrouw Carleton te praten?" vroeg ze aan Martha.

"Natuurlijk niet," antwoordde het kind. "Maar doe de achterdeur op slot en neem de sleutel mee, want ik ben boven."

"Oh, dat zal ik natuurlijk doen, juffrouw," zei het dienstmeisje blij, en ze rende weg om de middag met haar vriendin door te brengen, Martha helemaal alleen achterlatend in het grote huis, en bovendien opgesloten. Het kleine meisje las een paar pagina's uit haar nieuwe boek, naaide een paar steken aan haar borduurwerk en begon een visite-spelletje te spelen met haar vier favoriete poppen. Toen herinnerde ze zich dat er op zolder een poppenhuis stond dat al maanden niet meer

was gebruikt, dus besloot ze het af te stoffen en op orde te brengen.

Vervuld van dit idee beklom het meisje de wenteltrap naar de grote kamer onder het dak. Het was daar goed verlicht door drie dakkapellen en het was warm en aangenaam. Rond de muren stonden rijen dozen en kisten, stapels oud tapijt, stukken beschadigd meubilair, bundels weggegooide kleding en andere rommel van meer of minder waarde. Elk goed geordend huis heeft een zolder van dit soort, dus ik hoef het niet verder te beschrijven.

Het poppenhuis was verplaatst, maar na een zoektocht vond Martha het ergens in een hoekje bij de grote schoorsteen.

Ze haalde het tevoorschijn en zag dat er een zwarte houten kist achter stond die oom Walter jaren en jaren geleden uit Italië had gestuurd, nog voordat Martha geboren was. Mamma had haar er op een dag over verteld; er was geen sleutel voor, omdat oom Walter wilde dat het ongeopend bleef tot hij thuiskwam; en ze had verteld hoe deze rondzwervende oom, die een geweldige jager was, naar Afrika was gegaan om op olifanten te jagen en dat er daarna nooit meer iets van hem was vernomen.

Het meisje keek nieuwsgierig naar de kist, want die had per ongeluk haar aandacht getrokken.

Het was behoorlijk grote kist, groter zelfs dan mamma's reiskoffer, en zat helemaal vol met doffe koperen spijkers. De kist was ook zwaar, want toen Martha probeerde om een kant ervan op te tillen, merkte ze dat ze er geen enkele beweging in kon krijgen. Maar er

was een plekje in de zijkant van het deksel voor een sleutel. Ze boog zich voorover om het slot te bekijken en zag dat er een behoorlijk grote sleutel nodig was om het te openen.

Toen verlangde het kleine meisje er opeens erg naar, zoals je misschien wel vermoedt, om de grote kist van oom Walter te openen en te zien wat erin zat. Want we zijn allemaal nieuwsgierig, en kleine meisjes al helemaal. "Ik geloof niet dat oom Walter ooit terugkomt," dacht ze. "Papa zei ooit dat een olifant hem gedood moet hebben. Als ik maar een sleutel had—" Ze stopte en klapte vrolijk in haar handjes toen ze zich een grote mand met sleutels op de plank in de linnenkast herinnerde. Ze waren er in alle soorten en maten; misschien zou een van deze sleutels de mysterieuze kist kunnen openen!

Ze vloog de trap af, vond de mand en keerde ermee terug naar zolder. Toen ging ze voor de met koper beslagen kist zitten en probeerde de ene sleutel na de andere in het merkwaardige oude slot. Sommigen waren te groot, maar de meesten waren te klein. De een ging het sleutelgat wel in maar kon niet draaien; een andere bleef zo snel vastzitten dat ze een tijdlang vreesde dat ze het er nooit meer uit zou krijgen. Maar uiteindelijk, toen de mand bijna leeg was, glipte een vreemd gevormde, oude koperen sleutel gemakkelijk in het slot. Met een kreet van vreugde draaide Martha de sleutel met beide handen om; toen hoorde ze een scherpe 'klik', en het volgende moment vloog het zware deksel vanzelf omhoog!

Het kleine meisje leunde een ogenblik over de rand van de kist, en de aanblik die haar ogen ontmoette deed haar verbaasd terugdeinzen.

Langzaam en voorzichtig vouwde een man zichzelf uit de kist, stapte op de grond, strekte zijn ledematen, zette toen zijn hoed af en maakte een beleefde buiging voor het verbaasde kind.

Hij was lang en mager en zijn gezicht leek zwaar gebruind of verbrand door de zon.

Toen kwam er een andere man uit de kist tevoorschijn, geeuwend en in zijn ogen wrijvend als een slaperige schooljongen. Hij was middelgroot en zijn huid leek net zo gebruind als die van de eerste.

Terwijl Martha met open mond naar het opmerkelijke schouwspel staarde, kroop een derde man uit de kist. Hij had dezelfde huidskleur als zijn kameraden, maar was klein en dik.

Alle drie waren ze op een merkwaardige manier gekleed. Ze droegen korte jasjes van rood fluweel, doorvlochten met goud, en kniebroeken van hemelsblauw satijn met zilveren knopen. Over hun kousen waren brede linten van rood, geel en blauw geregen, terwijl hun hoeden brede randen hadden met hoge, puntige kronen, waaruit meters felgekleurde linten wapperden. Ze hadden grote gouden ringen in hun oren en rijen messen en pistolen in hun gordel. Hun ogen waren zwart en glinsterend en ze hadden lange, felle snorren, die aan de uiteinden krulden als een varkensstaart.

"Mijn hemel, wat was jij zwaar," riep de dikke uit, toen hij zijn fluwelen jasje naar beneden had getrokken en

het stof van zijn hemelsblauwe broek had geveegd. "En je hebt me helemaal uit vorm geperst."

"Het was onvermijdelijk, Luigi," antwoordde de magere man luchtig; "Het deksel van de kist drukte me tegen je aan. Toch bied ik je mijn excuus aan."

"Wat mij betreft," zei de man van gemiddelde grootte, terwijl hij achteloos een sigaret rolde en opstak, "je moet erkennen dat ik al jaren je beste vriend ben; wees dus niet onaangenaam."

"Je mag niet roken op zolder," zei Martha, die tot zichzelf kwam bij het zien van de sigaret. "Je zou het huis in brand kunnen steken."

De middelgrote man, die haar nog niet eerder had opgemerkt, draaide zich naar haar toe toen hij haar hoorde praten en maakte een buiging.

"Aangezien een dame erom vraagt," zei hij, "zal ik mijn sigaret weggooien," en hij gooide hem op de grond en doofde hem met zijn voet.

"Wie zijn jullie?" vroeg Martha, die tot nu toe te verbaasd was geweest om bang te zijn.

"Sta ons toe ons even voor te stellen," zei de magere man, terwijl hij sierlijk zijn hoed liet wapperen. "Dit is Luigi,". De dikke man knikte; "en dit is Beni," de middelgrote man maakte een buiging; "en ik ben Victor. Wij zijn drie rovers: Italiaanse rovers."

"Rovers", riep Martha met een blik vol afgrijzen.

"Precies. Misschien zijn er in de hele wereld geen drie andere rovers die zo verschrikkelijk en zo wild zijn als wij," zei Victor trots.

"Zo is het," zei de dikke man, terwijl hij een ernstige buiging maakt.

"Maar dat is slecht!" riep Martha uit.

"Ja, inderdaad," antwoordde Victor. "Wij zijn extreem en enorm slecht. Misschien kun je in de hele wereld geen drie slechtere mannen vinden dan degenen die nu voor je staan."

"Dat is zo," zei de dikke man goedkeurend.

"Maar je moet niet zo slecht zijn", zei het meisje; "Dat is – het is – echt stout!"

Victor sloeg zijn ogen neer en bloosde.

"Stout," zei Beni met een geschokte blik.

"Dat is een naar woord," zei Luigi droevig, en begroef zijn gezicht in zijn handen.

"Ik had er nooit aan gedacht," mompelde Victor, met een stem gebroken door emotie, "ooit zo beschimpt te worden – en dat door een dame! Maar misschien sprak u achteloos. U moet bedenken, juffrouw, dat onze slechtheid een reden heeft. Want hoe kunnen we rovers zijn, vraag ik me af, tenzij we slecht zijn?"

Martha was verbaasd en schudde nadenkend haar hoofd. Toen herinnerde ze zich iets.

"Jullie kunnen niet langer rovers blijven," zei ze, "omdat jullie nu in Amerika zijn."

"Amerika!" riepen de drie rovers.

"Zeker. Jullie zijn op Prairie Avenue, in Chicago. Oom Walter heeft jullie in deze kist vanuit Italië hierheen gestuurd."

De rovers leken enorm verbijsterd door deze aankondiging. Luigi ging op een oude kapotte schommelstoel zitten en veegde zijn voorhoofd af met een gele zijden zakdoek. Beni en Victor vielen

achterover van verbazing en keken haar met bleke gezichten en starende ogen aan.

Toen hij enigszins hersteld was, sprak Victor.

"Jouw oom Walter heeft ons veel onrecht aangedaan," zei hij verwijtend. "Hij heeft ons uit ons geliefde Italië gehaald, waar rovers zeer gerespecteerd worden, en ons naar een vreemd land gebracht waar we niet zullen weten wie we moeten beroven of hoeveel we als losgeld moeten vragen."

"Zo is het!" zei de dikke man, terwijl hij zich hard op zijn been sloeg.

"En we hadden zulke goede reputaties verworven in Italië!" zei Beni spijtig.

"Misschien wilde oom Walter jullie veranderen?" opperde Martha.

"Zijn er dan geen rovers in Chicago?" vroeg Victor.

"Nou," antwoordde het meisje, op haar beurt blozend, "wij noemen ze geen rovers."

"Wat moeten we dan doen om de kost te verdienen?" vroeg Beni wanhopig.

"Er kan veel gedaan worden in een grote Amerikaanse stad," zei het kind. "Mijn vader is advocaat" (de rovers huiverden), "en de neef van mijn moeder is politie-inspecteur."

"Aha," zei Victor, "dat is een goede baan. "De politie moet worden geïnspecteerd, vooral in Italië."

"Overal!" voegde Beni toe.

"Jullie kunnen andere dingen doen," vervolgde Martha bemoedigend. "Jullie zouden bestuurders op trolley-wagens kunnen zijn, of bedienden in een warenhuis."

Sommige mensen worden zelfs wethouder om geld te verdienen."

Maar de rovers schudden verdrietig hun hoofd.

"Wij zijn niet geschikt voor zulk werk," zei Victor. "Het is onze taak om te roven."

Martha probeerde na te denken.

"Het is nogal moeilijk om een baan te krijgen bij het gasbedrijf," zei ze, "maar misschien zou in de politiek wel lukken."

"Nee!" riep Beni met plotselinge felheid; "We mogen onze hoge roeping niet opgeven. We zijn altijd rovers geweest, en rovers moeten we blijven!"

"Dat is zo," stemde de dikke man toe.

"Zelfs in Chicago moeten er mensen zijn om te beroven," merkte Victor opgewekt op.

Martha werd er verdrietig van.

"Ik denk dat ze allemaal al zijn beroofd, hier," wierp ze tegen.

"Dan kunnen wij de rovers beroven, want wij hebben meer ervaring en talent dan normale rovers," zei Beni.

"Oh lieve hemel, nee," kreunde het meisje; "Waarom heeft oom Walter jullie ooit hierheen gestuurd in deze kist?"

De rovers raakten nu geïnteresseerd.

"Dat is wat wij ook graag zouden willen weten," verklaarde Victor gretig.

"Maar niemand zal het ooit weten, want oom Walter is verloren geraakt tijdens de jacht op olifanten in Afrika," vervolgde ze vol overtuiging.

"Dan moeten we ons lot aanvaarden en zo goed als we kunnen roven," zei Victor. "Zolang we trouw blijven aan

ons geliefde beroep hoeven we ons niet te schamen."

"Zo is het," riep de dikke man.

"Broeders! we zullen nu beginnen. Laten we het huis leeg roven, we zijn al binnen."

"Goed!" schreeuwden de anderen en sprongen overeind.

Beni wendde zich dreigend tot het kind.

"Blijf hier!" beval hij. "Als je één stap zet, en je bloed zal vloeien zal het je eigen schuld zijn!" Toen voegde hij er met zachtere stem aan toe: "Wees niet bang; zo praten alle rovers tegen hun gevangenen. Maar natuurlijk zouden we een jongedame onder geen enkele omstandigheid pijn doen."

"Natuurlijk niet," zei Victor.

De dikke man trok een groot mes uit zijn riem en liet het boven zijn hoofd zwaaien.

"Bloed," riep hij fel.

"Bananen," riep Beni met een verschrikkelijke stem.

"Verwarring voor onze vijanden!" siste Victor.

En toen bogen de drie zich bijna dubbel en kropen heimelijk de trap af met geladen pistolen in hun handen

en glinsterende messen tussen hun tanden, waardoor Martha beefde van angst en te geschokt was om zelfs maar om hulp te roepen.

Hoe lang ze alleen op zolder bleef, wist ze niet meer, maar uiteindelijk hoorde ze de katachtige tred van de terugkerende rovers en zag ze ze in een rij weer de trap opkomen.

Ze droegen allemaal zware ladingen buit in hun armen, en Luigi balanceerde een gehakttaart op een stapel van de beste avondjurken van haar moeder. Vervolgens kwam Victor met een arm vol snuisterijen, een koperen kandelaar en de salonklok. Beni had de familiebijbel, de mand met bestek van het dressoir, een koperen ketel en papa's bontjas.

"O, wat een feest," riep Victor, terwijl hij zijn vracht neerlegde; "Het is heerlijk om weer eens te roven."

"O, wat een opwinding!" zei Beni; maar hij liet de ketel op zijn teen vallen en begon onmiddellijk in het rond te dansen van pijn, terwijl hij vreemde woorden uitsprak in de Italiaanse taal.

"We hebben een goede buit," vervolgde Victor, terwijl hij de gehakttaart in zijn hand hield terwijl Luigi zijn buit op de hoop gooide; "en dat allemaal vanuit één huis! Amerika moet een rijke plek zijn."

Met een dolk sneed hij vervolgens een stuk van de taart af en overhandigde de rest aan zijn kameraden. Waarop ze alle drie op de grond gingen zitten en de taart aten terwijl Martha verdrietig toekeek.

"We zouden een grot moeten hebben," merkte Beni op; "Want we moeten onze buit op een veilige plaats

bewaren. Weet jij misschien een geheime grot?" vroeg hij aan Martha.

"Er is een enorme grot," antwoordde ze, "maar die is in Kentucky. Je moet lang met de auto rijden om er te komen."

De drie rovers keken nadenkend en aten zwijgend van hun taart, maar het volgende moment werden ze opgeschrikt door het rinkelen van de elektrische deurbel, die zelfs op de afgelegen zolder duidelijk te horen was.

"Wat is dat?" vroeg Victor met schorre stem, terwijl de drie met getrokken dolken overeind krabbelden.

Martha rende naar het raam en zag dat het alleen de postbode was, die een brief in de bus had laten vallen en weer was weggegaan. Maar het incident gaf haar een idee hoe ze van haar lastige rovers af kon komen, dus begon ze haar handen te wringen alsof ze in grote nood verkeerde en riep uit:

"Het is de politie!"

De overvallers keken elkaar oprecht geschrokken aan en Luigi vroeg trillend:

"Zijn het er veel?"

"Honderdtwaalf!" riep Martha uit, nadat ze deed alsof ze ze telde.

"Dan zijn we verloren!" verklaarde Beni; "Want we zouden nooit met zoveel mensen kunnen vechten en in leven kunnen blijven."

"Zijn ze gewapend?" vroeg Victor, die rilde alsof hij het koud had.

"Ja zeker," zei ze. "Ze hebben geweren en zwaarden en pistolen en bijlen en - en..."

"En wat?" vroeg Luigi.

"En kanonnen!"

De drie boeven kreunden luid en Beni zei met holle stem:

"Ik hoop dat ze ons snel zullen doden en ons niet zullen laten martelen. Er is mij verteld dat deze Amerikanen geschilderde Indianen zijn, die bloeddorstig en verschrikkelijk zijn."

"Dat is zo," hijgde de dikke man huiverend.

Plotseling draaide Martha zich van het raam af.

"Jullie zijn mijn vrienden, nietwaar?" vroeg ze.

"Wij dienen jou!" antwoordde Victor.

"Wij zijn dol op je!" hilde Beni.

"Wij zouden voor je sterven!" voegde Luigi eraan toe, in de veronderstelling dat hij toch op het punt stond te sterven.

"Dan zal ik jullie redden," zei het meisje.

"Hoe?" vroegen de drie met één stem.

"Ga terug in de kist," zei ze. "Ik zal dan het deksel sluiten, zodat ze jullie niet kunnen vinden."

Verdwaasd en besluiteloos keken ze de kamer rond, maar ze riep uit:

"Jullie moeten snel zijn! Ze zullen binnenkort hier zijn om jullie te arresteren."

Toen sprong Luigi in de kist en ging plat op de bodem liggen. Beni tuimelde als volgende naar binnen en plaatste zichzelf achterin. Victor volgde hem nadat hij even had gepauzeerd om de hand van het meisje op een sierlijke manier te kussen.

Toen rende Martha naar boven om het deksel naar beneden te drukken, maar het lukte niet om de kist dicht te krijgen.

"Jullie moeten platter gaan liggen," zei ze tegen hen. Luigi kreunde.

"Ik doe mijn best, juffrouw," zei Victor, die het meest bovenin lag; "maar hoewel we er voorheen heel mooi in pasten, lijkt de kist nu echt te klein voor ons."

"Dat is zo," klonk de gedempte stem van de dikke man van beneden.

"Ik weet wat de ruimte in beslag neemt," zei Beni.

"Wat?" vroeg Victor bezorgd.

"De taart," antwoordde Beni.

"Zo is het," kwam van onderaf een zwakke stem.

Toen ging Martha op het deksel zitten en drukte het met al haar gewicht naar beneden. Tot haar grote vreugde viel de deksel in het slot, en terwijl ze naar beneden sprong, spande ze al haar kracht in en draaide de sleutel om.